

2025. december 15. hétfő

Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. (Zsoltár 62,8)

Lk 1,67-80: *Apja, Zakariás, eltelt a Szentlélekkel, és így prófétált: „Áldott az Úr, Izrael Istene, mert meglátogatta és megváltotta népét. Az üdvösség erejét támasztotta nekünk szolgálja, Dávid házában. Ahogy mondta a szent próféták szájával ősidők óta: megmentett minket ellenségeinktől és gyűlölőink kezétől, hogy irgalmazzon atyáinknak, és megemlékezzék szent szövetségéről. Az esküről, amelyet atyáinknak, Ábrahámnak esküdött, hogy majd megadja nekünk, hogy az ellenség kezéből kiszabadítva, félelmet nem ismerve szolgáljunk neki, szentségben és igazságban színe előtt életünk minden napján. Téged pedig, fiú, a Magasságbeli prófétájának fognak hívni, mert az Úr előtt jársz majd, hogy előkészítsd útját, hogy az üdvösség ismeretét add népének bűnei bocsánatára, Istenünk könyörülő irgalmából, melyben meglátogat minket a napkelet a magasságból, hogy a sötétben és a halál árnyékában ülőknek ragyogjon, és lépteinket a béke útjára irányítsa.” A gyermek nőtt, erősödött lélekben, és mindaddig a pusztában élt, míg Izrael előtt föl nem lépett.*

Igehirdetés: Beérett Zakariás csendje ebben a gyönyörű hálaadó áldásban, amiben először visszatekint Isten hatalmára és a saját megajándékozottságát beilleszti az üdvtörténetbe. Az ő gyermeke az ábrahámi ígélet része, Isten szabadító tetteinek egy fontos állomása. Ami elkezdődött az Ábrahámi szövetségben nemsokára beteljesedik Isten látogatásában. És ennek a látogatásnak a közvetlen előkészítője lesz a most született kis János.

Milyen érdekes, hogy Zakariás személye teljesen eltűnik, nem magáról beszél. Nem kezdi el, hogy képzeljétek, angyalt láttam, megnémultam és azóta annyi mindent el akartam mondani. Már nem a saját története a fontos, már a gyermek a fontos, akiben az Isten terve valósul meg. A hírnök fontos, az útkészítő, és ő is azért, akinek utat készít. Zakariás eltűnik, átlátszóvá válik az üzenet számára, amiben Isten szeretetéről, szabadító hatalmáról beszél.

Azt gondolom, hogy két szinten is érint minket ez a történet most. Először is az üzenet nekünk szól, hiszen mindannyian fogságban vagyunk, és az üdvösség erejére van szükségünk. Mindannyian arra a fényre vágyunk, ami *napkelet a magasságból, hogy a sötétben és a halál árnyékában ülőknek ragyogjon*. A mi lábaink is arra várnak, hogy Valaki a *lépteinket a béke útjára irányítsa*. Vagyis, nekünk is ugyanarra a megváltóra van szükségünk, akit János meghirdet és előkészít. A másik érintettségünk, hogy mi is Jánossá, útkészítővé kell váljunk, a mi szerepünk is az, hogy belesimulhasson a mi történetünk is az üdvösség történetébe, mert akkor lesz teljessé.

Más meséltem nektek Jálics Ferenc atyáról, aki a '70-es években Argentínában szolgált. Napközben az egyetemen tanított, de egy nyomornegyedben élt a legszegényebbek között. Ez gyanús lett az akkor ott uralkodó szélsőjobboldali diktatúrának. Elfogták Jálics atyát és rendtársát és öt hónapig szemüket bekötve, kezüket lábukat bilincsbe verve tartották őket. Öt hónapig hétről hétre várták, hogy vagy kivégezzék, vagy szabadon bocsássák őket. Velük együtt hatezer embert hurcoltak el, de csak ők ketten éltek túl. Mindketten Jézus nevét ismételve imádkoztak a sötétségben, Jézussal élve át a reménykedést és a kétségbeesést, a depressziót, a dühöt. Pontosan tudták, hogy csak Jézusban van meg az a szabadság, ami még ebben a lehetetlen helyzetben is segíthet. Hogy Jézus *a napkelet a magasságból, aki meglátogat minket, hogy a sötétben és a halál árnyékában ülőknek ragyogjon, és lépteinket a béke útjára irányítsa*. Ez nem elvont tanítás volt többé, hanem belső tapasztalat. Mikor kiszabadultak, Jálics atya a saját tapasztalatai alapján elkezdett másokat is imádkozni tanítani. Rengetegen tanultak tőle. A lelki gyakorlatos ház, ahol működött állandóan tele volt, sok hónapos várólistával. Jálics atya pedig figyelt, figyelt Istenre és figyelt arra, aki éppen előtte volt. Élete vége felé már sok mindent elfelejtett, egy idősek otthonában élt. Már cserben hagyták a szavak és a memóriája, de az élete továbbra is üzenet volt. Már senkit sem ismert meg, de mindenkit úgy fogadott, mintha évtizedek óta ismerné. És készítette mindenkiben az utat az érkező Istennek.

Mi a mi dolgunk most? Figyeljünk arra, hogy mire van most igazán szükségünk! Kinek a békéjét keressük? És amit kaptunk békét, adjuk tovább annak, aki éppen előttünk áll!